

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кж-67/03
Бања Лука, 01.7.2003. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија: Бужанин Обрена, као предсједника вијећа, Икановић Вељка, Микеш Горане, Кршлаковић Фикрета и Томић Биљне, као чланова вијећа уз учешће записничара Трифковић Мире, у кривичном предмету против оптуженог Ј. М., због кривичног дјела убиства из члана 127. став 1. Кривичног законика РС, рјешавајући по жалбама Окружног јавног тужиоца у Бијељини, и браниоца осуђеног против пресуде Окружног суда у Бијељини бр. К-5/03 од 02.4.2003. године, у сједници вијећа одржаној 01.7.2003. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Бијељини и браниоца оптуженог Ј. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини бр. К-5/03 од 02.4.2003. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини бр. К-5/03 од 02.4.2003. године оглашен је кривим Ј. М. због кривичног дјела убиства из члана 127. став 1. Кривичног законика РС, и осуђен на казну затвор у трајању од 8 (осам) година у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору од 29.12.2002. године па надаље, обавезан је да накнадни трошкове кривичног поступка и одузета му је аутоматска пушка са оквиром и муницијом као предмет извршења дјела.

Против ове пресуде, у законском року, жалбе су изјавили Окружни јавни тужилац у Бијељини и бранилац оптуженог. Окружни јавни тужилац у Бијељини пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да се пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Бранилац оптуженог пресуду побија због одлуке о казни и предлаже да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна и испод минимума законом предвиђене казне.

Главни републички тужилац је писменим поднеском бр. Ктж-71/03 од 23.5.2003.године, предложио да се жалба Окружног јавног тужиоца уважи.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у дијелу у коме се побија жалбом и по службеној дужности у смислу члана 376. став 1. Закона о кривичном поступку, па је пресудио као у изреци из слиједећих разлога:

Битне повреде одредаба кривичног поступка, на које указује жалба тужиоца по оцјени овог суда нису учињене. Жалба тврди да суд није образложио промјену правне квалификације кривичног дјела јер је оптужени оглашен кривим за

кривично дјело убиства из члана 127. став 1. КЗРС, умјесто за кривично дјело тешког убиства из члана 128. став 1. тачка 1. КЗРС, за које је био оптужен. Сматра, да суд износи свој став, али да не даје ваљане разлоге и да је чак извршио корекцију чињеничног описа, а што је имало за циљ нијансирање тежине начина извршења кривичног дјела, а и радње оптуженог суд цијени на погрешан начин.

Анализом побијане пресуде није утврђено постојање ни једне од наведених форми, нити неког другог облика битне повреде одредаба кривичног поступка, па жалба без основа указује на постојање повреде процесног закона.

Неосновано се жалбом указује да суд није образложио зашто је оптуженог огласио кривим за кривично дјело убиства из члана 127. став 1. КЗРС, а не за кривично дјело тешког убиства из члана 128. став 1. тачка 1. КЗРС. Првостепени суд је темељито и детаљно анализирао све изведене доказе и на основу утврђеног чињеничног стања одредило се за правну квалификацију кривичног дјела. О својој одлуци зашто налази да се у радњама оптуженог стичу сва битна обиљежја кривичног дјела убиства из члана 127. став 1. КЗРС, а не кривичног дјела тешког убиства из члана 128. став 1. тачка 1. КЗРС, првостепени суд даје детаљне разлоге са јасно одређеним ставом на основу чега је извео такав закључак и зашто сматра да је оптужени починио то дјело, а не како је то у оптужници квалификовано. Из свега тога јасно је какав је став суда, али тај став суд није само изнио, већ је и детаљно образложио и подкријепио га ваљаним и убједљивим разлозима који су и за овај суд јасни и прихватљиви.

Што се тиче измјене чињеничног описа она је производ утврђеног чињеничног стања и у дијелу у коме је извршено његово кориговање није повријеђен идентитет оптужбе како то погрешно сугерише жалба тужиоца, нити је то било пресудно за промјену правне квалификације овог кривичног дјела. Ово из разлога јер ни из једног изведеног доказа, па ни оних које је понудила оптужба, не може се тврдити да је оптужени сачекао да његов брат заспи па да га тада лиши живота, док чињеницу да је он тада спавао ништа не доводи у сумњу и суд је ову чињеницу изведеним доказима утврдио, па је у том дијелу изрека пресуде оправдано и у дозвољеним границама прилагођена.

Повреду кривичног закона жалба тужиоца види у квалификавању радњи оптуженог, као кривичног дјела убиства из члана 127. став 1. КЗРС, а не као кривично дјело тешког убиства из члана 128. став 1. тачка 1. КЗРС, сматрајући да је оптужени убијеног лишио живота на крајње подмукао начин. Овако становиште жалбе не може се прихватити јер за њега нема конкретног упоришта у утврђеним чињеницама. Да би се могло тврдити да је убиство извршено на крајње подмукао начин морају постојати кумулативно објективни и субјективни елементи који га одређују и карактеришу као таквог и тиме дистанцирају од обичног убиства. Објективни елементи исказани у радњи извршења (убијени спава, оптужени узима пушку без оквира да не би правио буку ...) постоје, али недостаје субјективна страна која би се састојала у преварном или злонамјерном искоришћавању стеченог повјерења убијеног. Ово повјерење би требало да постоји у једном дужем периоду као безрезервно повјерење, између оптуженог и убијеног, требали би да постоје односи искрености и присности па би тада његово кршење или издаја представљали крајњу подмуклост. Међутим, односе оптуженог и убијеног, иако су били браћа и живјели у истој кући, није карактерисала оваква веза јер из одбране оптуженог, а потврђене исказима саслушаних свједока, може се закључити да је то био однос оптерећен сукобима, свађама па и физичким насртањем убијеног на оптуженог који је био физички слабији и повученији, а не однос слоге, љубави и повјерења. Због тога се дјеловање оптуженог и може посматрати више као начин уобичајеног отклањања препрека и мјера опреза да може да изврши кривично дјело при чему истина, има елемената подмуклости али не изузетно појачане, неуобичајене, јаког

интензитета да би се она показала као тешка, крајња подмуклост, без које недостаје кључни елемент бића овог кривичног дјела. Ово правилно закључује и првостепени суд дајући ваљане разлоге за то, а које у потпуности као такве прихвата и овај суд. С обзиром да законодавац захтјева постојање крајње подмуклости која у конкретном случају није испољена, то је првостепени суд правилно закључио да се у радњама оптуженог стичу управо сва битна обиљежја кривичног дјела убиства из члана 127. став 1. КЗРС, а не тешког убиства из члана 128. став 1. тачка 1. КЗРС, и огласио га кривим за ово кривично дјело.

Што се тиче приговора жалбе тужиоца на правилност утврђеног чињеничног стања по налажењу овог суда они немају основа, а поготово тези да је убиство унапријед смишљено и планирано и да је само сачекан повољан тренутак за његову реализацију. За овако нешто нема упоришта у понуђеним и изведеним доказима нарочито што то жалба закључује из тога што су оптужени и оштећени браћа, да су живјели у заједничком домаћинству пошто и сама практично побија наводом да је неспорно да се они нису слагали. Зато нема основа ни у жалбеним наводима да су они живјели у слози јер то демтанују у својим исказима саслушани свједоци, а нарочито бивша супруга убијеног, коју је суд на те околности детаљно саслушао, а с обзиром да је живјела у истој кући са њима, очигледно је да она и најбоље зна какви су били њихови међусобни односи. Такође се не би могло закључити да оптужени прати гдје се пушка налази и да користи прилику да је узме кад ју је брат оставио под степенице јер из свих доказа произилази да она није никада посебно чувана, нити скривена, или закључавана, а мјесто гдје се налазила у тренутку када ју је оптужени узео и њено касније премјештање не доводи у сумњу правилност утврђених чињеница од стране првостепеног суда. Све ове чињенице првостепени суд је пажљиво и детаљно анализирао, доводећи их у међусобну везу и дајући јасне разлоге зашто их прихвата утврђеним. Овакви разлози и по мишљењу овог суда су прихватљиви у потпуности и нису доведени у сумњу ни једним другим доказом, нити наводима жалбе.

Испитујући одлуку о казни у вези са приговорима жалби јавног тужиоца и браниоца окривљеног, овај суд налази да је све околности од утицаја на врсту и висину казне првостепени суд брижљиво и савјесно цијенио, па је правилно оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 8 година. Олакшавајуће околности у виду понашања убијеног, које понашање првостепени суд цијени као допринос извршењу дјела, као и незаинтересованост за кривично гоњење законске заступнице оштећеног, као и отежавајућу околност изражену у начину извршења кривичног дјела кроз одређену подмуклост и упорност, правилно суд прихваћа и цијени као такве, због чега нису основани приговори жалби истакнути у погледу висине изречене казне. И по налажењу овог суда овакво одмјереном казном ће се, у конкретном случају постићи сврха кажњавања предвиђена у члану 31. Кривичног законика РС.

Из изнесених разлога, а како није било повреда закона на које овај суд пази по службеној дужности, у смислу члана 376. став 1. Закона о кривичном поступку, ваљало је жалбе одбити као неосноване и на основу члана 384. Закона о кривичном поступку, потврдити првостепену пресуду.

Записничар,
Трифковић Мира

Предсједник вијећа,
Бужанин Обрен

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Братић Душанка

